

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2232, de 13 de juliol de 1996).

1. *Antecedents legislatius*

El Parlament de Catalunya ha aprovat la Llei 7/1996, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, recentment desplegada pel Reglament dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, aprovat pel Decret 257/1997, de 30 de setembre.

L'objecte de la Llei és la creació d'un cos de funcionaris, però no és una llei fàcil, ja que opera sobre una realitat humana i organitzativa que funciona des de fa més de quinze anys.

Els primers antecedents legislatius d'aquesta norma es remunten a l'any 1983, quan el Consell Executiu aprovà l'avantprojecte de llei reguladora dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, que inicià la seva tramitació parlamentària davant la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local (BOPC núm. 135, de 9 de maig de 1983). La vida parlamentària d'aquest Projecte de llei va ésser molt efímera, ja que l'1 de juny de 1983 el Govern el va retirar (BOPC 142/1983) a la vista de l'escàs consens parlamentari que suscitava la norma.

Però novament, dins el mateix any 1983, el Govern reiterà la necessitat de regular per llei els serveis jurídics de la Ge-

neralitat, amb l'aprovació i subsegüent tramesa al Parlament del Projecte de llei dels serveis d'assessorament i defensa de la Generalitat (BOPC núm. 153, de 12 de setembre de 1983). Poc abans de la dissolució de la cambra per la celebració de les eleccions del 20 d'abril de 1984, el Govern va retirar novament el Projecte de llei (BOPC 157/1983), que no es tornà a presentar en la legislatura següent.

Certament, les necessitats funcionals i organitzatives que varen motivar la presentació dels projectes de llei esmentats subsisteixen plenament. Però la creació d'un cos d'advocats de la Generalitat semblava entrar en contradicció amb la cultura dominant en aquells moments en matèria d'organització administrativa i gestió pública, poc procliu a l'existència de cossos de funcionaris especialitzats. En l'àmbit de l'Administració central de l'Estat, l'aprovació de la Llei de mesures urgents per a la reforma de la funció pública va significar una reducció important del nombre de cossos de funcionaris. Per la seva banda, la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, basa la seva estructura en uns cossos d'administració general per a cada nivell de titulació, que es complementa amb una classificació de llocs de treball, definida com el verita-

ble puntal sobre el qual s'articula la gestió de la funció pública de la Generalitat.

L'aprovació de la Llei 9/1986, de 10 de novembre, de cossos de funcionaris de la Generalitat, va consagrar definitivament el model de la Llei de funció pública, sense preveure un cos específic d'advocats de la Generalitat, malgrat els intents que es van dur a terme en aquest sentit. D'aquesta forma, les funcions d'assessorament, representació i defensa jurídiques de l'Administració restaven assignades al Gabinet Jurídic Central i a les assessories jurídiques dels departaments, integrades per funcionaris, llicenciats en dret i pertanyents al cos superior d'administració de la Generalitat.

La Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat encomana, en general, als lletrats adscrits al Gabinet Jurídic Central les funcions de representació i defensa de l'Administració de la Generalitat (art. 89), però aquesta norma de caràcter funcional no estableix cap regulació relativa a l'organització dels serveis jurídics de l'Administració.

No obstant això, l'especificitat inherent a certes funcions de l'Administració, com són les jurídiques, i la necessitat que aquestes siguin desenvolupades per funcionaris d'una alta especialització tècnica, ha fet convenient l'ampliació de l'esquema organitzatiu inicial amb la regulació de diverses escales dins el cos superior d'administració de la Generalitat i amb la creació de nous cossos de funcionaris. Aquesta tendència, iniciada l'any 1991 amb la Llei de creació de l'escala d'inspectors financers i de l'escala d'inspectors tributaris dins el cos superior d'administració de la Generalitat, ha tingut continuïtat amb l'aprovació de la Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, que crea el cos d'advocats de la Generalitat.

2. *La regulació en altres comunitats autònomes*

A la resta de comunitats autònomes, la regulació dels serveis d'assessorament, representació i defensa de l'Administració respectiva ha experimentat una evolució similar a la descrita a Catalunya. La tendència inicial a la unificació de cossos de funcionaris de l'Administració ha donat pas progressivament a la creació d'escales de lletrats (per exemple, Balears, Llei 2/1989, de 22 de febrer, o Galícia, Llei 15/1991, de 28 de desembre), o de cossos especials d'assessors jurídics (per exemple, Cantàbria, Llei 5/1991, de 27 de març, o Andalusia, Llei 8/1993, de 19 d'octubre). No obstant això, subsisteix encara el model en què les funcions d'assessorament, representació i defensa s'assignen a un òrgan determinat, això és, el Gabinet Jurídic i, dins d'aquest, als lletrats adscrits a unes places determinades (per exemple, Comunitat Valenciana, Llei 5/1984, de 29 de juny, o Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia, Llei 2/1985, complementada pel Decret 12/1993, de 14 de maig).

Però en tots els casos, i independentment de la fórmula organitzativa adoptada, s'ha partit del principi d'assignació de les funcions d'assessorament, representació i defensa a estructures d'administració especials, ja siguin cossos, escales o places, sempre diferenciades de les d'administració general.

3. *Contingut de la Llei 7/1996, de 5 de juliol*

La Llei regula els serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat i crea el cos al qual han de pertànyer els advocats de la Generalitat que s'encarre-

guen de les funcions d'assessorament en dret i de representació i defensa jurídiques de la institució. Però en certs aspectes la Llei va més enllà de l'estricta creació d'un cos i estableix certes normes de caràcter processal i procedimental, especialment pel que fa a la validesa dels actes en què és preceptiu el dictamen dels advocats de la Generalitat i pel que fa a la interposició d'accions judicials i al desistiment dels procediments en curs.

3.1. Accés al cos

La plantilla d'avocats de la Generalitat es fixa en un màxim de cent places si bé aquest nombre pot ésser incrementat per la Llei de pressupostos de la Generalitat (disposició addicional segona). L'ingrés al cos d'ha de fer pel sistema d'oposició lliure entre llicenciats en dret, mitjançant unes proves basades en un temari de coneixements en totes les branques jurídiques i que combinin equilibradament els exercicis teòrics i els pràctics (art. 2.1).

Aquesta regla general és objecte de diverses matisacions establertes a les disposicions transitòries, que responen a la necessitat d'establir unes mesures específiques per facilitar la integració dels serveis preexistents en la nova estructura organitzativa creada per la Llei. En aquest sentit, es reserva fins a un 25 % de les places ofertes perquè siguin cobertes per un torn de promoció interna al qual poden presentar-se els funcionaris de la Generalitat del grup A, llicenciats en dret, que amb data de gener de 1996 exercissin funcions d'assessorament i de representació i defensa jurídiques de l'Administració de la Generalitat. La selecció en aquest cas s'ha de fer pel sistema de concurs-oposició.

Les disposicions transitòries regulen també un sistema d'integració directa en el cos, reservat a determinats funcionaris de la Generalitat (disposició tran-

sitària segona) o bé a funcionaris del cos d'avocats de l'Estat o d'un altre de rang equivalent, les funcions del qual siguin exclusivament d'assessorament i defensa jurídica de l'Administració pública, sempre que en l'actualitat prestin serveis d'aquesta naturalesa a l'Administració de la Generalitat (disposició transitòria tercera).

Es facilita també la integració directa al cos d'aquells funcionaris que, en el moment de l'entrada en vigor de la Llei, es trobin en situació de serveis especials en altres administracions públiques o ocupin càrrecs de lliure designació de funcionaris o bé es trobin en situació d'excedència voluntària per incompatibilitat i ocupin càrrecs de comandament en l'àrea jurídica o d'organització del Servei Català de la Salut. Aquesta integració s'ha de fer durant els primers cinc anys de l'entrada en vigor de la Llei i s'exigeix que els aspirants compleixin els requisits d'experiència, nivell i antiguitat establerts per als funcionaris en actiu i que facin efectivament les funcions pròpies del cos d'avocats de la Generalitat, durant tres anys com a mínim a partir de llur incorporació.

La Llei deixa oberta la porta a la integració dels funcionaris del grup A, llicenciats en dret que, la data del primer de gener de 1996, siguin catedràtics o professors titulars d'universitat o associats en facultats de dret, sempre que la data esmentada hagin impartit a la universitat quatre cursos d'assignatures jurídiques de la llicenciatura de dret. En aquest cas la integració es permet encara que no ocupin llocs de treball en les assessories jurídiques dels departaments o en el Gabinet Jurídic Central.

Finalment, es faculta el Govern per integrar directament en el cos aquells funcionaris de la Generalitat que presten llurs serveis en altres institucions

d'aquesta, sempre que compleixin els requisits exigits per als funcionaris del Gabinet Jurídic Central o de les assessories dels departaments. Els destinataris d'aquesta disposició són els funcionaris del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes, del Consell Consultiu i els lletrats del Parlament.

3.2. Règim d'incompatibilitats

El règim d'incompatibilitats aplicable als membres del cos fou una de les qüestions més debatudes durant la tramitació parlamentària del projecte. El text tramès pel Govern no contenia cap referència expressa a les incompatibilitats dels advocats de la Generalitat, per entendre tal vegada que els eren aplicables les normes generals sobre incompatibilitats dels funcionaris públics. Però la presentació de diverses esmenes donà lloc a l'aprovació d'un text transaccional en el qual es regulen de forma específica les incompatibilitats d'aquests funcionaris (art. 2.6).

Concretament, la norma estableix que els advocats de la Generalitat han de desenvolupar llurs funcions en règim de dedicació exclusiva, amb incompatibilitat respecte de qualsevol altra activitat professional. Només s'autoritza l'exercici de les activitats públiques que siguin compatibles, d'acord amb la legislació vigent, com pot ser la secretaria dels consells d'administració de les empreses públiques, o bé l'administració del patrimoni personal i familiar i les activitats culturals o científiques no habituals i la docència en centres educatius. Ultra la declaració general d'incompatibilitat, amb les excepcions esmentades, la norma especifica que en cap cas els advocats de la Generalitat no poden defensar interessos contra els de la institució ni prestar serveis o estar associats en bufets que ho facin.

A mesura que es produeixin les incorporacions al cos, els funcionaris que hi accedeixin han de fer una declaració sobre l'exercici d'activitats professionals privades i s'especifica que, els que amb anterioritat tinguessin reconeguda la compatibilitat per resolució administrativa, han de cessar l'exercici privat de la professió en un termini no superior a un any (disposició addicional quarta).

3.3. Adscripció orgànica

Amb la creació del cos, tots els advocats de la Generalitat integren el Gabinet Jurídic Central i resten sotmesos en llur actuació a la direcció i a la coordinació jurídiques del director d'aquest Gabinet. Pel que fa al règim de prestació dels serveis, els advocats de la Generalitat depenen del secretari general de cada departament, del director o del càrrec anàleg de l'organisme al qual estiguin adscrits, o bé del delegat territorial del Govern.

S'estableix així un doble nivell de dependència orgànica i funcional, semblant a l'implantat respecte dels inspectors financers i dels inspectors tributaris, tot i que en el cas dels advocats de la Generalitat les atribucions del director del Gabinet Jurídic són superiors a les que es derivarien d'una simple adscripció orgànica, atès que se'l faculta per impartir les instruccions necessàries per garantir el funcionament coordinat dels serveis (art. 2.3) i per assignar assumptes dels serveis centrals del Gabinet a qualsevol advocat del cos, amb independència de quina sigui la seva destinació o categoria.

Pel que fa a l'adscripció departamental, el Gabinet Jurídic depèn del Departament de la Presidència, que és també el Departament competent en matèria de funció pública.

3.4. Funcions dels advocats de la Generalitat

El sistema d'assignació de funcions és el mateix de l'Estat, que, des de ja fa molts anys, atribueix la representació judicial a un determinat cos de funcionaris de caràcter lletrat que són els que alhora duen a terme la direcció tècnica dels litigis. La Llei atribueix als advocats de la Generalitat les funcions d'assessorament en dret (art. 4) i de representació i defensa jurídica del Govern i de l'Administració de la Generalitat com també dels seus departaments i organismes davant els òrgans judicials i jurisdiccionals (art. 7).

Aquesta forma d'assignació pretén que les funcions esmentades siguin desenvolupades pels advocats de la Generalitat respecte de la totalitat dels òrgans pertanyents a l'Administració. Tanmateix, s'hi estableixen certes formes de flexibilització respecte de l'assessorament en dret i la representació i defensa jurídiques dels organismes autònoms, entitats de dret públic i empreses públiques de la Generalitat, en permetre que puguin tenir uns serveis jurídics propis si així ho estableix la Llei de creació de l'ens o els estatuts aprovats per decret del Govern (art. 6).

En el cas del Servei Català de la Salut, de l'Institut Català de la Salut i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, s'estableix que aquestes funcions corresponen al personal lletrat adscrit a aquestes entitats, sens perjudici que el Govern pugui adscriure advocats de la Generalitat a determinades places d'aquestes (disposició addicional quarta).

En l'exercici de les funcions de representació i defensa, la intervenció d'advocats col·legiats aliens a la Generalitat resta molt limitada, encara que no se n'exclou totalment. Per poder encarregar

aquestes funcions a un advocat en exercici privat de la professió cal que així ho decideixi el president de la Generalitat o el conseller competent, tenint en compte la naturalesa de la qüestió debatuda o de l'organisme afectat i amb un informe previ motivat i específic del director del Gabinet Jurídic de la Generalitat (art. 7). Excepcionalment, també es permet que les funcions dels advocats de la Generalitat puguin ser exercides amb plenitud d'efectes jurídics per altres funcionaris de la Generalitat del grup A, llicenciats en dret, que han d'actuar d'acord amb les directrius d'un advocat de la Generalitat. Aquesta habilitació excepcional ha de ser autoritzada pel director del Gabinet Jurídic, quan les necessitats del servei ho facin necessari.

Els capítols II i III de la Llei descriuen detalladament les tasques pròpies dels advocats de la Generalitat, a manera de codi de l'exercici de la funció lletrada. En l'àmbit de les funcions d'assessorament en dret, la Llei remarca el caràcter estrictament jurídic dels informes i dictàmens que emetin, sens perjudici dels advertiments i els consells que creguin convenient, d'acord amb llurs coneixements i bon criteri. La norma no afecta el caràcter preceptiu i/o vinculant dels dictàmens, matèria que es deixa al que disposin les normes específiques de caràcter sectorial. La Llei estableix certes previsions sobre els efectes de la manca d'assessorament, el qual no comporta per ell mateix la nul·litat dels expedients o de les resolucions afectades, efecte que tampoc no es produeix per resoldre una qüestió en contra del dictamen corresponent (art. 5).

Les funcions de representació i defensa jurídiques davant els òrgans judicials i jurisdiccionals corresponen al director del Gabinet Jurídic i als advocats de la Generalitat, que assumeixen tam-

bé la representació processal de la institució sense cap més tràmit. Per interposar accions per via judicial, cal l'autorització prèvia del president de la Generalitat o del conseller afectat; els mateixos tràmits s'han de seguir per aplanar-se a les demandes o per desistir dels procediments en curs (art. 8). L'exercici d'aquestes funcions està regulat en uns termes molt semblants als establerts a l'article 34 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa respecte

de l'Administració general de l'Estat.

Aquesta Llei estableix així el marc organitzatiu i funcional dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, si bé el retard en la seva aparició no n'ha condicionat sens dubte el contingut, ja que la integració d'uns serveis que ja funcionen en una estructura organitzativa de nova creació pot resultar sempre potencialment problemàtica.

Imma Folchi

Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (DOGC núm. 2232, de 19 de juliol de 1996).

La Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, desplega, en l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya, la normativa estatal constituïda bàsicament per la Llei 42/1995, de 22 de desembre, de les telecomunicacions per cable, Llei que té per objecte establir el marc legal aplicable al sector de les telecomunicacions per cable i fixar-ne el règim jurídic i el de les xarxes de cable.

La disposició final segona de la Llei 42/1995 disposa que aquesta s'aprova d'acord amb l'article 149.1.21 de la Constitució, i la disposició addicional, paràgraf primer, de la Llei ordena que el que estableix en els seus articles 10, 11.1. *d*, *e* i *f* i 12 tindrà el caràcter de bàsic en matèria de continguts sobre mitjans de comunicació social en els termes de l'art. 149.1.27 de la Constitució, segons el qual correspon a les comunitats autònomes el desplegament i l'execució d'aquesta normativa.

A partir d'aquí, l'Estat té la competència exclusiva en matèria de telecomunicacions d'acord amb l'article

149.1.21 de la Constitució, mentre que, segons el número 27 de l'article 149 de la Constitució, aquest és titular d'una competència concurrent (bases-desplegament) sobre les normes bàsiques del règim de premsa, ràdio i televisió i, en general, de tots els mitjans de comunicació, sens perjudici de les facultats de desplegament i execució que corresponguin a les comunitats autònomes. En aquest context, la Comunitat Autònoma de Catalunya, d'acord amb l'assumpció competencial operada de conformitat amb l'article 16 del seu Estatut d'autonomia sobre desplegament legislatiu i execució del règim de radiodifusió i televisió, ha aprovat la Llei objecte d'aquest comentari.

La Llei 8/1996 consta d'una exposició de motius, cinc capítols, 15 articles, una disposició addicional, una de transitòria, una derogatòria i una final. El contingut de la Llei és susceptible de ser agrupat en quatre parts: una primera (art. 1-3), en la qual s'estableix l'objecte i àmbit d'aplicació de la Llei, i també els principis que han de presidir l'activitat dels concessionaris del servei públic de

televisió per cable; una segona part, que s'identificaria amb el segon capítol (art. 4 i 5), en el qual apareixen regulades les relacions entre els concessionaris i els programadors independents; una tercera part (art. 6-9), que tracta el contingut de la programació audiovisual distribuïda per cable; i una quarta i última (art. 10 i següents), en la qual es crea el Consell Audiovisual de Catalunya, òrgan encarregat de vetllar pel compliment de la normativa sobre continguts televisius en l'àmbit de les emissions per cable.

La Llei té com a objecte la regulació en l'àmbit territorial de Catalunya del règim jurídic de l'oferta audiovisual distribuïda per cable d'acord amb el que estableix la normativa bàsica estatal. Els destinataris de les prescripcions legals són les entitats que prestin el servei públic de la televisió per cable, activitat que ha de ser desenvolupada d'acord amb els principis enumerats en l'article 3 de la Llei (respecte als principis constitucionals i estatutaris, respecte al pluralisme social, polític i religiós, objectivitat i imparcialitat informativa, protecció de la joventut i la infància, etcètera), principis que essencialment coincideixen amb els establerts per l'article 4 de l'Estatut de radiotelevisió de 1980 en relació amb la televisió estatal per ones.

El capítol II de la Llei estableix les obligacions del concessionari del servei públic, que consisteixen en la distribució a tots els abonats a la xarxa dels serveis de radiodifusió de gestió directa, dels serveis de radiodifusió de titularitat municipal que pertanyin a la mateixa demarcació si els titulars ho sol·liciten, i també els serveis que la Generalitat declari d'interès públic. La lletra *b* de l'article 4.1 estableix una mesura com a garantia i protecció del pluralisme informatiu que consisteix en l'obligació que els operadors de cable reservin com a mí-

nim el 40 % de les ofertes audiovisuals distribuïdes per cable als programadors independents, disposició idèntica a l'article 11.1.d de la Llei estatal 42/1995, de 22 de desembre, de telecomunicacions per cable, que té caràcter bàsic en aquesta matèria. La Llei 8/1996 fa referència a l'aplicació del principi d'igualtat respecte a les tarifes que han d'abonar els usuaris finals dels serveis de telecomunicacions, i prohibeix qualsevol tracte discriminatori o no transparent en el seu abonament (art. 4.2).

Pel que fa als programadors independents, s'estableix l'obligació que comuniquin a l'òrgan competent de la Generalitat, en la forma que s'estableixi reglamentàriament, els contractes subscrits amb els programadors independents o la constitució amb aquests de societats per a la comercialització de programes audiovisuals.

El capítol III es refereix al contingut de la programació audiovisual i estableix, en el capítol 6, una triple obligació dirigida a la protecció dels menors: D'una banda, en la programació audiovisual per cable s'aplicarà el que disposa la Llei estatal 25/1994, de 12 de juliol, que va incorporar a l'ordenament espanyol la Directiva 89/522/CE, sobre la coordinació de disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva. Concretament, aquesta Llei, en l'article 9 i següents, al·ludeix a diverses modalitats de publicitat: l'encoberta, la indirecta i el patrocini publicitari. La Llei 25/1994 es refereix a algunes formes de publicitat com la il·lícita i la prohibida, i també la que tingui per objecte el tabac, els medicaments i les begudes alcohòliques, sens perjudici que siguin aplicables les categories previstes per l'article 3 de la Llei 34/1988, d'11 de

novembre, general de publicitat. També haurà de complir-se, en les emissions per cable, el que fixa el capítol V de la Llei autonòmica 8/1995, de 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents i de modificació de la Llei 37/1991, de 30 de setembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció. Aquesta última norma estableix, en els articles 37 i 38, els principis als quals hauran d'estar subjectes les emissions publicitàries dirigides als menors i adolescents, com també aquelles de les quals siguin protagonistes. D'altra banda, les lletres *b* i *c* de l'article 6 contenen mesures per protegir els infants i menors, que consisteixen en l'obligació d'oferir als abonats de manera independent la programació dirigida als menors i nens, a més d'obligar l'operador a facilitar, sense cap cost addicional, als usuaris aquells instruments que permetin impedir l'accés del seu receptor a la programació a la qual es refereix l'apartat anterior.

En la situació actual de bilingüisme la Llei estableix, en l'article 11, diverses clàusules a favor de la promoció de la llengua catalana, com són el deure que les entitats que prestin el servei públic de televisió per cable dediquin el 50 % del temps de reserva destinat a la difusió d'obres europees a l'emissió d'obres d'expressió originària en qualsevol llengua oficial de Catalunya, de manera que la meitat d'aquestes obres es transmetin en català. A més, la Llei disposa que les pel·lícules i sèries televisives doblades en una llengua diferent de la catalana hauran d'oferir-se almenys doblades al català.

L'article 8 de la Llei preveu l'obligació de les entitats prestadores del servei públic de cedir un temps d'antena perquè el Govern de la Generalitat pugui en qualsevol moment difondre gratuïta-

ment comunicats d'interès públic, prescripció aquesta igual que la prevista en l'article 22 de l'Estatut de ràdio i televisió per a la televisió hertziana d'àmbit estatal.

El capítol IV estableix la novetat més important de la Llei, en crear el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC), encarregat de controlar els continguts televisius.

El Consell Audiovisual de Catalunya estarà, segons l'article 10, adscrit al Departament que es fixi reglamentàriament; en compliment d'aquest mandat, l'article 3 del Decret de 7 de gener de 1997, sobre el funcionament del CAC, el va adscriure al Departament de la Presidència. Aquest òrgan es compon d'un president i dotze vocals: el president i quatre vocals són designats pel Govern autònom, quatre vocals més són nomenats pel Parlament de Catalunya i les entitats de municipis nomenen els quatre restants. El seu mandat té una durada de cinc anys, amb possibilitat de renovació.

Les funcions del CAC són de naturalesa diversa, i entre aquestes destaquen les consultives i de vigilància i control.

Dins les funcions consultives, el Consell s'encarrega d'assessorar l'executiu autonòmic sobre la legislació en matèria audiovisual, a més d'informar amb caràcter preceptiu i no vinculant dels projectes de llei relacionats amb la matèria audiovisual. Aquestes disposicions mereixen una valoració positiva, en introduir un judici tècnic en l'elaboració de normes en una matèria tan complexa com és actualment l'audiovisual. Tot i que el CAC té funcions de caràcter consultiu, la Llei ha optat per no dotar-lo amb la potestat reglamentària, a diferència del que passa amb algunes autoritats europees, com el Consell Superior Audiovisual de França (CSA) o la Comissió Independent de Televisió de la Gran

Bretanya (ITC), característica, aquesta, típica de les autoritats administratives independents en l'àmbit audiovisual.

En l'articulat de la Llei trobem un altre conjunt de funcions de vigilància i control que es concreten en el deure de vetllar pel compliment del que estableix aquesta Llei i les altres regulacions relatives a la programació i publicitat audiovisual, en especial el que prescriu la Llei 25/1994. D'altra banda, s'encarregarà de protegir els drets bàsics de les minories, els infants, adolescents i joves, a més de la dignitat de les persones pel que fa als continguts publicitaris.

La Llei estableix que el CAC es configuri com a canal de comunicació entre les empreses del sector televisiu i els usuaris, amb la finalitat de recollir les queixes i suggerències d'aquests últims, per contribuir així a crear una televisió presidida per una atenció més gran a les demandes dels usuaris.

La Llei dissenya un quadre de sancions pecunàries que, en relació amb les infraccions molt greus, poden arribar als cinquanta milions de pessetes, a més de la cancel·lació de la concessió del canal.

La composició i el caràcter consultiu de les funcions encomanades al CAC fan difícil la seva inclusió dintre de la categoria de les autoritats administratives independents. De fet, la composició del CAC permet que la majoria parlamentària que va donar suport al Govern, més l'òrgan executiu, puguin reunir un nombre de vocals, en el seu si, que faci ineficaç qual·sevol criteri que difereixi dels que pugui establir la majoria. A partir d'aquí, el Consell, lluny d'enquadrar-se en el gènere de les autoritats administratives independents, es configura més aviat, segons la seva Llei, com a un òrgan administratiu de caràcter consultiu del Govern de la Generalitat.

Joaquín Sierra

Llei 11/1996, de 29 de juliol, de modificació de la Llei 39/1991; Llei 12/1996, de 29 de juliol, de potestat del pare i de la mare, i Llei 10/1996, de 29 de juliol, d'aliments entre parents (DOGC núm. 2238, de 2 d'agost de 1996).

Amb aquest bloc de lleis sectorials el legislador català tanca un episodi de política legislativa basat en l'articulació del dret civil de Catalunya per mitjà de lleis singulars. Amb aquestes tres lleis, en particular amb la Llei 12/1996 i la 10/1996, ja que l'11/1996 és de modificació de la Llei de tutela, es prefigura el contingut essencial del que ha de ser el futur codi de família, actualment en tràmit parlamentari, juntament amb el conjunt de lleis singulars que afecten aquest domini.

Ja s'ha avançat que la Llei 11/1996 constitueix una modificació de la Llei de tutela (39/1991, de 30 de desem-

bre), però s'ha d'assenyalar també que aquesta Llei aporta una lloable novetat al règim tutelar català en introduir-se la figura denominada d'«autotutela». La Llei recull la disponibilitat de qual·sevol persona a fi de poder designar, en previsió de futures i eventuais declaracions d'incapacitat, per mitjà de document públic, aquelles persones que hagin d'exercir les funcions tütives, com també la designació dels substituïts en el cas que les designades no poguessin o no volguessin exercir el càrrec.

De la mateixa manera, s'estén aquesta possibilitat respecte dels pares que, no

havent estat evidentment privats de la pàtria potestat, podran designar, per als fills menors incapacitats, aquelles persones que hagin d'exercir les funcions tutelars.

Finalment, es crea el denominat «Registre de tuteles i d'autotuteles» adscrit a la Generalitat, al qual tindran accés les adscripcions dels designats per exercir institucions tutelars en els àmbits fins aquí descrits.

Més extensió i abast configurador del sistema civil català revesteix la Llei 12/1996, de 29 de juliol, de potestat del pare i de la mare. Com bé s'ha assenyalat en l'exposició de motius de la mateixa Llei, la regulació que conté és de caràcter molt similar, en moltes ocasions idèntica, al conjunt de l'ordenament que respon als mateixos principis informadors i, en especial, a la reglamentació continguda en el Codi civil en el seu títol VII, llibre primer.

Així, en els cinc capítols en què s'estructura la Llei, es tracten els principis generals sobre els quals es desenvolupa la relació paternofilial, i s'assenyala la inexcusabilitat de l'exercici de la pàtria i la seva subjecció al doble interès del fill mateix i de la família. S'assenyala, així mateix, el dret del pare o de la mare de continuar relacionant-se amb els seus fills malgrat que hagin perdut l'exercici de la pàtria potestat; aquesta pèrdua se subjecta a resolució judicial ferma.

Quan es refereix al contingut de l'exercici de la pàtria potestat s'hi estableix un exercici conjunt per al pare i la mare, i reconeix, tanmateix, la possibilitat de l'exercici individual per un sol dels progenitors en aquells casos en què afecti exclusivament actes usuals. També en l'exercici de la potestat s'introdueix una innovació en l'àmbit civil com és la possibilitat de deferir a dos parents la resolució de desacords dels progenitors en l'exercici de la pàtria potestat. En aquest

punt s'introdueix una institució d'«arbitratge familiar» d'origen consensual formalitzat per document públic i que impedeix la intervenció judicial i consegüentment també del Ministeri Fiscal. Si bé és cert que resulta difícilment discutible l'operativitat i efectivitat d'aquesta solució, que agilita la resolució dels assumptes i n'evita la judicialització, també s'ha d'indicar, però, que aquesta opció del legislador en la redacció actual sembla de difícil pacificació amb el caràcter d'indisponibilitat de l'exercici de la pàtria potestat i la previsió de les funcions del Ministeri Fiscal establertes en el seu estatut orgànic, entre les quals apareixen la tutela i defensa dels menors en deduccions de conflictes familiars.

Quant al contingut de la pàtria potestat, cal ressaltar la possibilitat que atorga la Llei als progenitors perquè disposin la residència del fill fora del domicili familiar, amb el benentès que, en cas de desacord del menor amb la solució adoptada pels pares, aquest podrà acudir al Ministeri Fiscal o directament al jutge en sol·licitud d'empara davant una decisió dels pares que entengui o es pugui entendre no justificada o perjudicial per als interessos del menor.

En darrer terme, la Llei deroga expressament el títol quart de la Llei 39/1991, de 30 de desembre, perquè el capítol cinquè de la Llei de la potestat del pare i la mare introdueix una regulació completa i específica pel que fa a la pròrroga i rehabilitació de la pàtria potestat.

Finalment, i respecte a la Llei 10/1996, de 29 de juliol, d'aliments entre parents, s'ha d'assenyalar, igual que en la Llei de la potestat del pare i de la mare, que continua les directrius i s'informa dels mateixos principis generals que incideixen en els ordenaments d'idèntic origen. No obstant això, ha de

ressaltar-se el reconeixement que la Llei efectua a favor de les entitats públiques o privades o persones físiques que pres-tin aliments quan falten aquelles persones que hi estiguin legalment obligades, de poder repetir contra aquests per l'import dels aliments prestats, les quals se subroguen en la posició de l'alimentista en la reclamació d'aquests aliments.

Com a element significatiu, l'article primer de la Llei, en expressar quin

és el contingut del dret d'aliments, sembla excloure, a diferència de l'expressa previsió del contingut en el Codi civil, les despeses d'embaràs i de part llevat que aquestes despeses d'embaràs i de part s'entenguin incloses en les despeses per assistència mèdica, qüestió evidentment subjecta a una pluralitat d'interpretacions.

Carles de Alfonso

Llei 1/1997, de 24 de març, d'equipaments comercials (DOGC núm. 2359, de 26 de març de 1997).

Catalunya fou de les primeres comunitats autònomes a adoptar normes específiques per regular la implantació de grans establiments comercials. La Llei 3/1987, de 9 de març, d'equipaments comercials, amb un antecedent evident en la normativa francesa en vigor des de l'any 1973, pretenia afrontar la nova controvèrsia econòmica i social generada per l'aparició, en quantitat significativa, de noves formes comercials caracteritzades, entre d'altres aspectes, per la seva gran dimensió. La Llei 1/1997 respon amb el mateix criteri que la Llei 3/1987 a aquesta problemàtica, la transcendència de la qual s'ha incrementat en la dècada dels noranta, tot intentant perfeccionar els mecanismes d'intervenció pública.

El sorgiment d'aquell fenomen econòmic generà que el poder públic català considerés necessari establir nous mecanismes d'intervenció que se sumarien als anteriorment aplicables. És a dir, la implantació d'un gran establiment comercial era subjecte a tots els controls que tota activitat econòmica que s'ubica en un espai físic ha de superar i a un control específic de naturalesa comer-

cial. Lògicament, tota nova implantació comercial de gran dimensió havia d'ajustar-se a les previsions del planejament urbanístic. Però es considerà que el control urbanístic, aplicable en general a tota implantació, no era suficient i que calia exercir una intervenció específica de naturalesa comercial. Aquest control es va instruir en el marc de la necessària obtenció de la llicència municipal per a l'obertura del gran establiment en disposar que aquesta no podia ser atorgada si el peticionari no disposava d'informe favorable de la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials corresponent. Aquestes comissions (se'n varen instituir a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona) tenien una composició complexa, ja que, juntament amb membres procedents de l'Administració autonòmica i de l'Administració local, hi havia membres representants del sector comercial, dels consumidors i professionals de prestigi. Aquest informe es convertia en determinant per a la implantació del nou gran establiment comercial. Contra el parer de l'informe era possible la interposició d'un recurs davant el con-

seller competent en matèria de comerç, la decisió del qual era impugnabile davant la jurisdicció contenciosa administrativa.

La Llei 3/1987 fou objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat per 56 diputats del Partit Popular, que plantejaven tant vulneració del dret a la llibertat d'empresa, com de la distribució de competències. El Tribunal Constitucional, en la Sentència 227/1993, de 9 de juliol, desestimà completament el recurs i declarà la plena conformitat de la Llei al bloc de la constitucionalitat.

L'aplicació de la Llei 3/1987 va anar acompanyada sovint d'un grau significatiu de conflictivitat per la manca d'un marc general de referència de la política comercial que implicava. Es tractava d'una controvèrsia més social o present a l'opinió pública, que política o jurídica. Així ho demostra l'acord de la immensa majoria del Parlament de Catalunya en l'aprovació de la Llei 1/1997, que segueix el mateix criteri que l'anterior, i els molt pocs recursos contenciosos interposats contra les actuacions de l'Administració autonòmica (es té coneixement només de la interposició de quatre recursos, dels quals només un ha estat estimat). Cal, doncs, fer esment de la no-translació a l'òrbita jurídica d'un conflicte social de dimensió significativa.

Les previsions de la Llei 3/1987 van tenir un grau d'operativitat significativa. Es van presentar 220 expedients a examen de les comissions territorials d'equipament comercial. És important advertir que pràcticament un 26 per cent no van ser finalment analitzats, per no haver aportat els interessats la informació necessària o per no complir els requeriments de completar l'aportada. Dels 162 expedients analitzats, 121 van ser aprovats i 41 denegats. Es va dene-

gar, per tant, el 25 per cent dels expedients estudiats. No obstant això, aquest tant per cent varia si el traslladem a metres quadrats. Es van autoritzar 738.722 metres quadrats i se'n van denegar 363.086, de manera que la superfície denegada representa el 33 per cent de la sol·licitada i analitzada. La principal dificultat que va plantejar la resolució dels expedients era la manca d'informació adequada del sector comercial i d'un marc global de política comercial. Aquesta dificultat es pretén solucionar amb la nova Llei 1/1997 i l'instrument de planificació que preveu.

El marc normatiu també ha esdevingut més complex a partir de la promulgació per les Corts Generals de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç minorista. Aquesta Llei, en precepte bàsic, disposa la subjecció de la implantació de grans establiments comercials a una llicència comercial específica, l'atorgament de la qual correspon a l'Administració autonòmica. A partir d'aquesta Llei, doncs, les comunitats autònomes ja no poden optar entre establir o no un mecanisme de control de la implantació de grans establiments comercials. La promulgació d'aquesta Llei obligà a una certa adaptació de la normativa catalana.

En aquest marc, el Parlament de Catalunya adopta la Llei 1/1997, de 24 de març, d'equipaments comercials, que té un objectiu pràcticament igual a l'indicat en la Llei 3/1987: establir les directrius per adequar els equipaments comercials de les poblacions de Catalunya a les necessitats de consum i compra, per reformar i modernitzar les estructures comercials i determinar el règim jurídic per a la instal·lació dels grans establiments comercials (art. 1). La Llei ha estat objecte de desplegament reglamentari mitjançant el Decret 244/

1997, de 16 de setembre (DOGC núm. 2483, de 26 de setembre 1997).

La Llei respon essencialment a dues motivacions. Primer, adaptar la normativa a les previsions bàsiques, no impugnades davant el Tribunal Constitucional (aquestes previsions sí que varen motivar que la Comunitat Foral de Navarra interposés un recurs d'inconstitucionalitat), de la Llei estatal d'ordenació del comerç minorista. Segon, i el més important, donar cobertura a la formulació per part de l'Administració autonòmica d'un marc de referència de la política comercial sobre grans establiments comercials, que esdevindrà el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials.

La definició de gran establiment comercial varia segons la població del municipi. En els de més de 25.000 habitants seran aquells de superfície edificada total superior a 3.500 metres quadrats o superfície neta de venda superior a 2.500 metres quadrats. En els municipis entre 10.000 i 25.000 habitants, les xifres de les dades anteriors són 1.800 i 1.300 metres quadrats. En els municipis de menys de 10.000 habitants les xifres són 1.400 i 1.000 metres quadrats. L'obertura de tot gran establiment comercial, amb excepció dels mercats municipals, llevat que cap dels seus establiments superi les xifres, o la seva ampliació de superfície i canvis d'activitat queda subordinada a l'obtenció de la llicència comercial, l'atorgament de la qual s'atribueix a la Direcció General de Comerç del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. La resolució, contra la qual es podrà interposar recurs ordinarí davant el conseller, s'haurà de produir en el termini de sis mesos des de la presentació de la sol·licitud. En cas contrari, s'entendrà atorgada per silenci administratiu.

En la tramitació de l'expedient cal destacar tres aspectes. En primer lloc, caldrà demanar informe a la Comissió d'Equipaments Comercials, amb una composició similar a les anteriors comissions territorials d'equipaments comercials. S'adverteix, doncs, un canvi en l'òrgan resolutori de l'expedient respecte al règim anterior. Si bé en aquest, certament, la presència de membres en les comissions procedents de l'Administració autonòmica i l'existència de recurs administratiu contra les seves decisions davant el conseller matisaven l'atribució de la competència resolutori dels expedients a les comissions citades, en la Llei 1/1997 la Comissió instituïda apareix simplement com un òrgan consultiu. En segon lloc, caldrà demanar informe al Tribunal de Defensa de la Competència d'acord amb les previsions bàsiques de la Llei d'ordenació del comerç minorista. Aquesta previsió s'ha de considerar admissible des d'una perspectiva competencial si s'estima que l'únic òrgan competent per analitzar qüestions relatives a la defensa de la competència és l'esmentat Tribunal. En canvi, resulta improcedent si s'estima que les comunitats autònomes han de poder participar en l'execució de la legislació de defensa de la competència, com es manifestà per part de la Generalitat de Catalunya en la impugnació, encara pendent de resolució, de la Llei de defensa de la competència de 1989. I, en tercer lloc, la Llei 1/1997 crea una taxa per a la tramitació de la llicència comercial, amb un tipus de gravamen de 500 pessetes per metre quadrat de superfície de venda del projecte presentat.

En la intervenció administrativa que implica la Llei, esdevé un element clau la motivació de les resolucions dels expedients. Per intentar objectivar el procés decisional s'institueix el Pla territo-

rial sectorial d'equipaments comercials (PTSEC), que ja ha estat aprovat pel Decret 245/1997, de 16 de setembre (DOGC núm. 2483, de 26 de setembre 1997). La Llei va preveure la suspensió de l'atorgament de les llicències comercials fins a la seva aprovació o termini màxim de sis mesos, i es preveu igualment que quan es decideixi procedir a la seva revisió el Govern pot practicar aquesta suspensió per un termini d'un any.

No obstant la transcendència del PTSEC, cal fer esment del fet que la Llei preveu diversos elements per a la resolució dels expedients. Els dos primers són els establerts en norma bàsica en la Llei estatal d'ordenació del comerç minorista: el fet que ja hi hagi un equipament comercial adequat a l'àrea d'influència afectada pel nou emplaçament i els efectes sobre l'estructura comercial de la zona. La definició d'aquests elements segueix l'establerta en preceptes supletoris de la referida Llei estatal. En concret, s'entén que un àmbit territorial està dotat d'un equipament comercial adequat quan aquest garanteixi a la població de la zona i, si escau, a la prevista a mitjà termini, una oferta d'articles en condicions de qualitat, diversitat, servei, preus i horaris conformes a la situació actual i a les tendències de desenvolupament i modernització del comerç al detall. D'altra banda, els efectes sobre l'estructura comercial de la zona s'han de valorar atenent la millora que l'obertura d'un nou gran establiment comporti per a la lliure competència i els efectes negatius per al petit comerç de la zona. Juntament amb aquests criteris, que en tot cas el legislador havia d'incorporar (no la seva definició), se'n fixen d'altres que cal tenir en compte per apreciar l'entitat de la decisió: la localització de l'establiment i, en especial, la relació d'aquest amb la trama urbana i

la incidència que hi té; les característiques qualitatives i les condicions de seguretat del projecte d'implantació, i també la integració de l'establiment en l'entorn urbà i la incidència en el medi ambient; l'impacte de la nova implantació sobre el territori, tenint en compte la incidència en la xarxa viària, l'accessibilitat a l'establiment comercial i la dotació d'aparcament i d'altres serveis; la contribució del projecte a la revitalització de les àrees comercials ja consolidades en l'àrea d'influència; la reversió de les plusvàlues que es generin a favor de la millora i la modernització de les estructures comercials de l'àrea d'influència i, en especial, les destinades a la revitalització del comerç dels centres urbans; els efectes sobre el nivell i la qualitat de l'ocupació de l'àrea d'influència; la contribució del projecte al reequilibrament territorial; l'adequació del projecte a les disposicions del Programa d'orientació per als equipaments comercials del municipi, si n'hi ha.

L'eix central de l'acció pública, el constitueix el PTSEC, que té per objectiu l'ordenació adequada de les implantacions de grans establiments comercials, a fi d'assolir un nivell d'equipament comercial equilibrat entre les diferents formes de distribució i satisfer les necessitats de compra dels consumidors. De forma resumida, el PTSEC practica les operacions següents: determina l'oferta comercial existent en cadascuna de les comarques catalanes o els àmbits territorials d'actuació per sectors d'activitat; precisa la despesa comercialitzable del conjunt de la població catalana d'aquells àmbits; tradueix la despesa comercialitzable en superfície comercial necessària per fer-la efectiva; la comparació entre la superfície existent i la necessària per fer efectiva la despesa comercialitzable permet

determinar si hi ha o no un equilibri, o bé si hi ha dèficits o superàvits (amb un marge de $\pm 10\%$). El resultat del PTSEC és una relació per comarques dels municipis (en els quals s'exclouen els de menys de 5.000 habitants com a regla general, amb la possibilitat d'excepcions) amb la indicació de si són susceptibles o no de rebre la implantació d'una gran superfície comercial en el seu terme municipal, separant l'activitat alimentària de la no alimentària. En cas afirmatiu, s'indica el número màxim de metres quadrats autoritzables en cada tipus d'activitat. Per això, a partir de l'aprovació del PTSEC, que és de vigència indefinida malgrat que se'n preveu la revisió en el termini de quatre anys, l'Administració autonòmica haurà determinat amb precisió el mercat potencial de l'activitat comercial en gran superfície. La importància del PTSEC és, per tant, clau en aquesta política comercial, encara que no té en compte altres formes d'activitat comercial. D'altra banda, el seu contingut reitera, en certa forma, la noció d'abasta-

ment a les poblacions que podem trobar a la Llei estatal d'ordenació del comerç minorista. L'Administració, en aquesta perspectiva, hauria d'assegurar que els consumidors puguin comprar de forma suficient. Un cop assegurat aquest objectiu, no caldria ja cap més nova implantació comercial en gran superfície, imposant una certa estabilització forçada al mercat.

La Llei, finalment, incorpora un altre element de programació, que és el Programa d'orientació per als equipaments comercials, ja previstos en la Llei 3/1987, però sense cap operativitat, ja que no se'n va aprovar cap. Es tracta d'un instrument d'àmbit local, malgrat que l'Administració autonòmica se'n reserva l'aprovació amb l'informe previ de la Comissió d'Equipaments Comercials, en el qual els ajuntaments poden elaborar orientacions sobre els equipaments comercials locals i adoptar les mesures de foment oportunes perquè l'equipament existent s'hi adapti.

Lluís Cases

Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris (DOGC núm. 2370, de 14 d'abril de 1997).

La Llei 2/1997 té l'origen en una Proposició de llei que pretenia resoldre ordenadament el procés de liberalització dels serveis funeraris establerta al Reial decret llei 7/1996, de 7 de juny, sobre mesures urgents de caràcter fiscal i de foment i liberalització de l'activitat econòmica, el qual implicava la derogació de la reserva a favor dels ens locals dels serveis funeraris, sens perjudici que els ajuntaments autoritzessin la prestació de serveis per part de particulars en aquest àmbit.

La Llei té una cura especial a no qualificar els serveis funeraris com a servei públic, segurament per considerar que la gestió de serveis públics per particulars implica un títol concessional, per la qual cosa el text els qualifica de «servei essencial d'interès general», malgrat que en la mesura en què la Llei determina que es tracta d'un servei del qual l'Administració pública responsable ha de garantir l'existència en compliment dels principis d'universalitat, accessibilitat, continuïtat i respecte als drets dels

usuaris, la figura doctrinal que li escau és, justament, la de servei públic.

Deixant de banda, però, aquest aspecte, la Llei té com a objectius reconeguts fixar l'abast de les competències dels poders locals en relació amb els serveis funeraris i les potestats que en aquest àmbit podran exercir els ajuntaments o, si escau, els consells comarcals. En aquest aspecte la Llei determina que els municipis són l'Administració competent en la matèria, la qual cosa es tradueix en el reconeixement de la capacitat de gestionar serveis funeraris propis en règim de concurrència, l'atribució de funcions de policia de forma compartida amb l'Administració de la Generalitat, tot fixant l'abast de la intervenció dels ens locals en l'autorització de l'activitat d'empreses privades i establint un quadre d'infraccions i sancions que han de permetre garantir el compliment de les condicions sanitàries i les altres a les

quals la normativa vigent sotmet aquesta activitat, i finalment assegurant l'autonomia municipal, mitjançant la reserva d'un espai força important per al desenvolupament normatiu en les ordenances i els reglaments municipals, sens perjudici que també fixi les condicions mínimes que han de tenir els prestadors de serveis funeraris.

La Llei també estableix quins són els drets dels usuaris en relació amb els serveis funeraris, entre els quals cal destacar el de tenir accés al servei en condicions bàsiques d'igualtat, de manera que la manca de recursos econòmics no ha d'ésser cap impediment, per la qual cosa els serveis funeraris han d'assumir la prestació gratuïta del servei per als casos establerts a la Llei, llevat que l'ajuntament disposi d'un servei propi subvencionat a càrrec dels seus pressupostos per a aquesta finalitat.

Pere Sol

Llei 4/1997, de 20 de maig, de protecció civil de Catalunya (DOGC, núm. 2401, de 29 de maig de 1997).

La protecció civil és una matèria relativament nova que ha estat definida pel Tribunal Constitucional com un conjunt d'accions dirigides a evitar, reduir o corregir els danys causats a persones i béns per tota classe de mitjans d'agressió i pels elements naturals o extraordinaris en temps de pau, quan per la seva amplitud i gravetat assoleixen el caràcter de calamitat pública.

El concepte de protecció civil no figura com a títol competencial ni en la Constitució espanyola ni en els estatuts d'autonomia. L'única referència amb incidència en aquesta matèria és la recollida per l'art. 30.4 CE, segons el qual, mitjançant una llei, podran regular-se

els drets dels ciutadans en els casos de risc greu, catàstroe o calamitat pública. Tanmateix, la protecció civil ha estat considerada pel Tribunal Constitucional com una part integrant de la seguretat pública, matèria sobre la qual es donen competències concurrents entre les diverses administracions públiques. Concretament, la Generalitat té assignades competències sobre seguretat pública en virtut de l'art. 13 EAC, que fonamenta el reconeixement d'atribucions en la vessant de la protecció civil, sens perjudici de les competències de l'Estat per a les situacions d'emergència declarades d'interès nacional.

Aquests criteris, expressats pel Tribu-

nal Constitucional en les sentències 123/1984, de 18 de desembre, i 133/1990, de 19 de juliol, han servit de base per al desenvolupament d'una intensa activitat normativa i d'organització per part de la Generalitat en l'àmbit específic de la protecció civil, que s'ha manifestat especialment amb l'aprovació de diverses disposicions relatives a la creació d'òrgans de coordinació i d'assessorament, a la regulació del procediment per a l'elaboració, aprovació i homologació dels plans d'emergència municipals o a la prevenció d'accidents majors en determinades activitats industrials, entre d'altres normes.

Amb la Llei de protecció civil de Catalunya s'ordenen i sistematitzen els criteris continguts en les diverses disposicions aprovades fins avui i es fa el disseny bàsic de l'estructura global de la protecció civil a Catalunya, integrada no només per les administracions públiques, sinó també pels serveis d'autoprotecció de les empreses i per les associacions del voluntariat.

L'objecte de la Llei, el constitueixen les accions destinades a protegir les persones, els béns i el medi ambient davant les situacions de greu risc col·lectiu, catàstrofes i calamitats públiques, sens perjudici del que estableix la legislació de l'Estat per a les emergències declarades d'interès nacional.

Per mandat de la Llei, les actuacions de protecció civil s'han d'inspirar en els principis de solidaritat en l'assumpció de riscos i danys, de responsabilitat pública i d'autoprotecció, de proximitat i immediatesa de l'acció pública i d'integració de plans i recursos. D'acord amb aquests principis, es reconeix el dret dels ciutadans a ésser informats dels riscos col·lectius que els poden afectar i de les mesures públiques per afrontar-los i es regula el dret i el deure de col·laborar

en les tasques de protecció civil, d'acord amb l'establert en els plans respectius.

Especial atenció mereix la regulació de l'obligació d'adoptar mesures d'autoprotecció i de mantenir els mitjans personals i materials necessaris per afrontar situacions de risc i emergència, que afectin les persones, empreses i entitats que fan activitats generadores de situacions de greu risc col·lectiu, catàstrofe o calamitat pública, d'acord amb un catàleg d'activitats que ha d'aprovar el Govern, a qui correspon també promoure la formació d'organitzacions d'autoprotecció entre les empreses i les entitats que fan activitats de risc especial i facilitar-ne l'assessorament i l'assistència tècnica necessària per garantir el bon funcionament. En aquest sentit, les empreses afectades pel catàleg d'activitats han d'aprovar plans d'autoprotecció per fer front a les emergències derivades de l'activitat pròpia i per garantir una coordinació adequada amb els plans de protecció civil d'abast més ampli als quals estiguin vinculats. L'incompliment d'aquesta obligació pot donar lloc a la imposició de sancions, a l'aplicació de les mesures d'autoprotecció que es considerin necessàries a costa del subjecte obligat i, fins i tot, al cessament de l'activitat o la clausura del centre o de les instal·lacions que generin el risc, fins que s'adoptin les mesures requerides.

La Llei regula també les obligacions i les prestacions que es poden exigir als ciutadans per combatre les situacions d'emergència i s'estableix l'obligació dels mitjans de comunicació social, tant de titularitat pública com privada, de col·laborar amb les autoritats de protecció civil publicant o transmetent de forma gratuïta la informació, els avisos i les instruccions que facilitin les autoritats en les situacions d'emergència.

La determinació de les actuacions bàsiques de protecció civil és un dels capítols més importants de la Llei, que distingeix entre les actuacions de previsió, prevenció, planificació, intervenció, rehabilitació i informació i formació.

Una importància especial té la regulació dels instruments de planificació, que es converteixen en l'eina principal de l'acció pública en matèria de protecció civil. La Llei estableix una diversa tipologia de plans amb la finalitat de cobrir les situacions de risc que presenta la realitat i d'oferir un marc territorial i orgànic per afrontar-les. El Pla de protecció civil de Catalunya i els diversos plans territorials, especials i d'autoprotecció s'han de coordinar i integrar recíprocament per donar resposta a les situacions de risc col·lectiu que es produeixin mitjançant la definició d'una estructura unitària d'intervenció pública. Amb aquesta finalitat es regulen el contingut i l'estructura mínima dels plans, els procediments per elaborar, aprovar i homologar cada pla i els mecanismes d'assignació de recursos aliens i s'estableix la creació d'una xarxa general d'alarmes i comunicacions de protecció civil.

La recuperació de la normalitat després d'una situació de catàstrofe o calamitat és també un dels objectius de la Llei. Amb aquesta finalitat i com a element innovador es preveu l'elaboració de plans de recuperació per identificar i avaluar els danys produïts i per proposar les mesures que cal adoptar i els ajuts que s'estableixin. L'execució d'aquests plans correspon a una comissió de recuperació, integrada per representants de l'Administració de l'Estat, de l'Administració de la Generalitat i de la local, amb la missió de coordinar les mesures i els ajuts que el Pla estableixi.

La informació a la població i la for-

mació del personal i dels col·lectius afectats per les activitats de protecció civil és un altre dels objectius de la Llei, de manera que el Govern i les entitats locals han de portar a terme activitats per preparar la població davant situacions de risc col·lectiu greu, especialment, per mitjà de campanyes d'informació i divulgatives, que poden incloure simulacres periòdics, d'acord amb les disposicions dels plans d'emergència corresponents. Especialment, s'estableix que el personal dels serveis públics inclosos en els plans de protecció civil, els voluntaris integrats en les associacions del voluntariat i el personal dels serveis d'autoprotecció de les empreses han de rebre una formació específica en aquesta matèria.

La Llei defineix també l'estructura organitzativa de la protecció civil a Catalunya, basada en les administracions públiques, els serveis d'autoprotecció i les associacions del voluntariat, i es determina que les autoritats de protecció civil són el conseller de governació i els alcaldes, sens perjudici de la intervenció del president de la Generalitat en el cas de delegació en emergències declarades d'interès nacional, segons la legislació de l'Estat.

Les competències i funcions de l'Administració de la Generalitat i de les administracions locals estan determinades acuradament a la Llei, amb la finalitat d'assegurar la coordinació d'actuacions i la integració dels diversos plans, mitjans i serveis de protecció civil. Així mateix, s'hi estableixen els mecanismes de coordinació amb les autoritats de l'Estat, que s'exerceix ordinàriament per mitjà del Centre de Coordinació Operativa de Catalunya (CECAT) com a centre superior de coordinació i informació de l'estructura de protecció civil a Catalunya, i també per mitjà de la Co-

missió de Protecció Civil de Catalunya, definida com a òrgan superior col·legiat de caràcter consultiu, deliberant, coordinador i homologador, en la qual participen representants de l'Administració de la Generalitat, de l'Estat i dels ens locals.

Una de les novetats més significatives de la Llei és la creació d'un gravamen amb la finalitat de contribuir al finançament de les activitats de previsió, prevenció, planificació, informació i formació de protecció civil. El gravamen recau sobre els elements patrimonials afectes a les activitats de les quals pugui derivar l'activació de plans de protecció civil i amb el seu producte s'ha de constituir un fons de seguretat per finançar les actuacions esmentades. El gravamen té, per tant, caràcter finalista i pretén establir una distribució solidària dels costos de la protecció civil entre els creadors dels riscos. La Llei regula els elements patrimonials subjectes al gravamen i la quantia d'aquest mitjançant l'establiment d'una tarifa esglaonada que en cap cas no pot superar els 10.000.000 de pessetes per subjecte

obligat al pagament. La regulació es completa amb l'establiment de determinades exoneracions del pagament de tipus subjectiu —relatives a les activitats desenvolupades directament per l'Estat, per la Generalitat, per les corporacions locals i pels respectius organismes autònoms administratius— i de tipus objectiu per a l'activitat de reciclatge i per a les estacions elèctriques que no són susceptibles de crear risc. Tanmateix, els preceptes relatius al gravamen han estat objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat, que ha provocat la suspensió de la vigència de la Llei en els aspectes relatius a l'aplicació d'aquell.

Finalment, la Llei estableix un règim sancionador per garantir el compliment de les obligacions que defineix i determinar la competència sancionadora de les diverses administracions públiques catalanes competents en matèria de protecció civil d'acord amb el criteri de vinculació a un pla de l'activitat o omisió infractora.

Imma Folchi

Llei 7/1997, de 18 de juny, d'associacions (DOGC núm. 2423, d'1 de juliol).

Amb la Llei d'associacions catalana, el Parlament omple un cert buit normatiu existent en l'àmbit de Catalunya pel que fa a la regulació de les associacions i del règim jurídic aplicable.

Certament, des de la Llei d'associacions del 1964, no s'havia abordat la regulació del règim jurídic de l'associacionisme que s'acomodés al tenor de l'article 22 de la Constitució, que el configura com un dret fonamental.

Únicament el País Basc, per mitjà de la Llei 3/1988, de 12 de febrer, va em-

prendre aquesta regulació, iniciativa legislativa que, tanmateix, ha estat objecte de recurs d'inconstitucionalitat, la resolució del qual resta pendent de Sentència per part del Tribunal Constitucional.

Pel que fa a Catalunya, si bé s'havien dictat lleis que parcialment i en forma sectorial regulaven aspectes relatius a l'associacionisme a Catalunya (Llei 8/1988, de 7 d'abril, Llei 8/1987, de 15 d'abril, i Llei 2/1993, de 5 de març), no existia fins ara una normativa globalit-

zadora que suposés una regulació general de l'exercici del dret d'associació i alhora impliqués un exercici de la competència en aquest àmbit reconeguda per l'article 9.24 de l'Estatut d'autonomia, malgrat que cal assenyalar que també la Llei d'associacions catalana ha estat objecte de recurs d'inconstitucionalitat, sense que això, no obstant, n'hagi afectat l'efectivitat, per tal com el Tribunal no ha acordat la suspensió de la seva vigència, en no haver estat sol·licitada en el recurs.

Pel que fa al contingut de la Llei, el legislador català, en el marc dels paràmetres de l'article 22 de la Constitució i per mitjà d'una estructura racional i clàssica, aborda al llarg dels nou capítols de la Llei aspectes relatius a la naturalesa i els principis de les associacions i el seu règim jurídic (capítol I); elements de la constitució de les associacions i contingut dels estatuts amb les determinacions referents al domicili i la denominació (capítol II); registre d'associacions i règim d'inscripció, com també l'efecte de la manca d'accés d'una associació al registre (capítol III); òrgans essencials a les associacions, nomenament de càrrecs, règim d'adopció d'acords i impugnació d'aquests (capítol IV); drets i deures dels associats (capítol V); dissolució i liquidació de les associacions (capítol VI); relacions amb l'Administració pú-

blica i promoció i foment de l'associacionisme des de la Generalitat (capítol VII); especificitats de l'associacionisme juvenil, alumnes i pares d'alumnes, veïns i cultural, etcètera (capítol VIII); i creació d'un òrgan consultiu de la Generalitat en matèria d'associacions denominat Consell Català d'Associacions (capítol IX).

Quant al caràcter general, cal dir que és una Llei dissenyada, com ja s'ha dit, sota paràmetres i estructura pròpia del classicisme legislatiu, molt similar a la Llei basca i, com a innovacions específiques, cal assenyalar la creació del Consell Català d'Associacions, la creació del Registre Català d'Associacions i la previsió, certament curiosa, continguda en l'article 13, apartat 4, relatiu a la validesa de la constitució de l'assemblea i, en conseqüència, relatiu també a la validesa dels acords presos en aquestes assemblees. Segons el precepte esmentat l'assemblea quedarà vàlidament constituïda en primera convocatòria «sigui quin sigui el nombre de persones associades presents o representades», punt aquest que podria adir-se poc amb el principi democràtic que regeix per a l'associacionisme, ja que possibilita la constitució vàlida en una assemblea d'una associació de mil membres amb la presència només de la seva junta de govern.

Carles de Alfonso

Lleis promulgades a Catalunya entre juliol de 1996 i juny de 1997.

Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2232, de 19 de juliol de 1996).

Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual dis-

tribuïda per cable (DOGC núm. 2232, de 19 de juliol de 1996).

Llei 9/1996, de 15 de juliol, del Pla estadístic de Catalunya 1997-2000 (DOGC núm. 2234, de 24 de juliol de 1996).

Llei 10/1996, de 29 de juliol, d'aliments entre parents (DOGC núm. 2238, de 2 d'agost de 1996).

Llei 11/1996, de 29 de juliol, de modificació de la *Llei 39/1991*, de 30 de desembre, de la tutela i les institucions tutelars (DOGC núm. 2238, de 2 d'agost de 1996).

Llei 12/1996, de 29 de juliol, de la potestat del pare i de la mare (DOGC núm. 2238, de 2 d'agost de 1996; correcció d'errates DOGC núm. 2278, de 8 de novembre de 1996).

Llei 13/1996, de 29 de juliol, del Registre i el dipòsit de fiances dels contractes de lloguer de finques urbanes i de modificació de la *Llei 24/1991*, de l'habitatge (DOGC núm. 2238, de 2 d'agost de 1996).

Llei 14/1996, de 29 de juliol, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (DOGC núm. 2237, de 31 de juliol de 1996; correcció d'errates DOGC núm. 2244, de 16 d'agosto de 1996, i DOGC núm. 2278, de 8 de novembre de 1996).

Llei 15/1996, de 15 de novembre, de creació del col·legi d'educadores i educadors socials de Catalunya (DOGC núm. 2284, de 22 de novembre de 1996).

Llei 16/1996, de 27 de novembre, reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials (DOGC núm. 2290, de 9 de desembre de 1996).

Llei 17/1996, de 27 de desembre, per la qual es fixen els preus públics que

constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic (DOGC núm. 2300, de 31 de desembre de 1996).

Llei 18/1996, de 27 de desembre, de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior (DOGC núm. 2300, de 31 de desembre de 1996).

Llei 19/1996, de 27 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (DOGC núm. 2300, de 31 de desembre de 1996; correcció d'errates DOGC núm. 2304, de 8 de gener de 1997, DOGC núm. 2321, de 31 de gener de 1997, i DOGC núm. 2346, de 7 de març de 1997).

Llei 1/1997, de 24 de març, d'equipaments comercials (DOGC núm. 2359, de 26 de març de 1997).

Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris (DOGC núm. 2370, de 14 d'abril de 1997).

Llei 3/1997, de 16 de maig, de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (DOGC núm. 2401, de 29 de maig de 1997).

Llei 4/1997, de 20 de maig, de protecció civil de Catalunya (DOGC núm. 2401, de 29 de maig de 1997; correcció d'errates DOGC núm. 2406, de 5 de juny de 1997).

Llei 5/1997, de 30 de maig, de reconeixement de la Universitat de Vic (DOGC núm. 2411, de 12 de juny de 1997).

Llei 6/1997, d'11 de juny, de modificació de la *Llei 11/1982*, de 8 d'octubre, de creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (DOGC núm. 2434, de 16 de juliol de 1997).

Llei 7/1997, de 18 de juny, d'associacions (DOGC núm. 2423, d'1 de juliol de 1997).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura de M. Eugènia Cuenca i Vicenç Aguado

Resolució de 4 de desembre de 1996, per la qual es dona difusió a les dades bàsiques dels pressupostos i de les liquidacions dels ens locals de Catalunya corresponents al període 1993-1995 (DOGC núm. 2301, de 2 de gener de 1997).

Decret 3/1997, de 7 de gener, pel qual s'aprova el Reglament de funcionament del Consell Audiovisual de Catalunya (DOGC núm. 2307, de 13 de gener de 1997; correcció d'errada, DOGC núm. 2313, de 21 de gener de 1997).

Aquest òrgan s'adscriu al Departament de la Presidència, si bé en l'exercici de les seves atribucions actua amb autonomia orgànica i funcional i gaudeix d'independència respecte dels òrgans legislatius. El Consell realitza funcions d'assessorament i consultives, competències de vigilància i control. També està obligat, en el marc de les funcions de comunicació amb la societat, a: exercir tasques d'arbitratge; copsar les demandes i suggeriments dels usuaris dels mitjans de comunicació; mantenir una relació constant i fluida amb el ciutadà, els professionals del sector audiovisual, les empreses i les diferents associacions i entitats interessades, com també amb els centres de formació audiovisual.

Decret 4/1997, de 7 de gener, pel qual es regula l'organització del Consell

Audiovisual de Catalunya (DOGC núm. 2307, de 13 de gener de 1997).

El Consell Audiovisual de Catalunya s'organitza en l'Àrea de Secretaria i l'Àrea de Documentació, Estudis i Difusió, coordinades pel president del Consell, al qual correspon la direcció del personal de suport adscrit a aquest.

Decret 2/1997, de 7 de gener, pel qual s'aprova el Reglament de protecció dels menors desemparats i de l'adopció (DOGC núm. 2307, de 13 de gener de 1997), modificat parcialment pel Decret 127/1997, de 27 de maig (DOGC núm. 2402, de 30 de maig de 1997).

Aquest Reglament, l'integren quatre títols. El primer d'aquests, dividit en quatre capítols, comença amb unes disposicions comunes i passa, a continuació, a establir el procediment per a l'assumpció de funcions tutelars, l'exercici de la tutela i la guarda administrativa. El segon títol, ordenat en tres capítols, estableix una acurada classificació dels centres d'atenció a la infància, entre centres d'acolliment i centres residencials d'acció educativa, els quals poden ser propis o col·laboradors. Un tercer títol, anomenat de forma genèrica «Del procediment de l'acolliment familiar», inclou en primer lloc l'acolliment simple en família i el procés de selecció de la persona o família, com també el Registre de famílies per a l'acolliment sim-

ple. Després preveu l'acolliment preadoptiu i el procés de selecció de la persona o família per a l'esmentat acolliment i per a l'adopció i el Registre de famílies per a l'acolliment preadoptiu i per a l'adopció. Un tercer capítol d'aquest tercer títol són disposicions comunes a l'acolliment simple en família i a l'acolliment preadoptiu. El quart i últim títol d'aquest Reglament està dedicat a l'adopció internacional que, com ja hem dit abans, va ser incorporada a la Llei 37/1991 mitjançant un article 31 *bis*, previst a la Llei 8/1995.

Amb posterioritat s'ha procedit a la modificació parcial del Decret quant al contingut del títol III, que passa a denominar-se «De l'acolliment familiar i de l'adopció». Finalment, el títol IV, ara denominat «De la tramitació de l'adopció internacional», comprèn la regulació de la intervenció de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit, amb el contingut aconsellat després del període de consultes. Es recull la possibilitat, en cas que el país d'origen del menor no hagi ratificat el Conveni de la Haia que, la tramitació de l'expedient d'adopció internacional, l'efectuï la Direcció General d'Atenció a la Infància o, si escau, l'entitat col·laboradora d'adopció internacional (ECAI) acreditada, o bé els mateixos interessats, sense que en aquest cas puguin intervenir mediadors, ja que la Llei, en prevenció de lucre i actuacions indegudes en aquest àmbit, no admet la mediació privada no autoritzada per l'organisme competent. D'altra banda, en el present Decret de modificació parcial del Reglament de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, s'hi inclouen sis disposicions addicionals.

Decret 1/1997, de 7 de gener, sobre la disposició del rebuig dels residus

en dipòsits controlats (DOGC núm. 2307, de 13 de gener de 1997).

D'acord amb aquest Decret, s'entén per dipòsit controlat de residus tota instal·lació de disposició controlada del rebuig en superfície, de qualsevol tipus de residus, de procedència pròpia o de tercers, inclòs en l'apartat D1 o D5 de l'annex 1 de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus.

Decret 15/1997, de 21 de gener, pel qual es regula el règim de llicències, permisos i vacances dels membres del cos de mossos d'esquadra (DOGC núm. 2318, de 28 de gener de 1997).

En concret, el Decret regula, en els capítols 2 i 3, les diferents modalitats de llicències i permisos, i estableix els supòsits en què es poden concedir, condicionats sempre a les necessitats i al bon funcionament del servei, ateses les tasques desenvolupades pels membres del cos de mossos d'esquadra. El capítol 4 del Decret desenvolupa el gaudiment de les vacances, i l'adequa al règim de jornada i horari dels mossos d'esquadra, previst en el Decret 146/1996, de 30 d'abril, pel qual s'aproven la jornada i l'horari de treball dels membres del cos de mossos d'esquadra. Així mateix, el capítol 5 preveu el procediment de concessió de les vacances, els permisos i les llicències, i estableix el sentit del silenci, en els casos en què no hi hagi resolució expressa del director general de Seguretat Ciutadana. Finalment, cal destacar la previsió recollida en la disposició addicional, relativa a la regulació de les condicions de treball de les funcionàries del cos de mossos d'esquadra durant el període de gestació, ateses les especials característiques de les funcions atribuïdes als mossos d'esquadra.

Decret 28/1997, de 21 de gener, pel qual s'aprova el Reglament de màqui-

nes recreatives i d'atzar (DOGC núm. 2326, de 7 de febrer de 1997).

Decret 48/1997, de 18 de febrer, pel qual s'aprova la constitució del Consorci autonòmic per a la coordinació del sistema metropolità de transport públic de l'àrea de Barcelona, Autoritat del Transport Metropolità (DOGC núm. 2338, de 25 de febrer de 1997).

Aquest Consorci té caràcter voluntari i es crea per temps indefinit. S'hi poden adherir totes les administracions titulars de serveis públics de transports col·lectius que pertanyin a l'àmbit format per les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Garraf, el Maresme, el Vallès Occidental i el Vallès Oriental. És una entitat de dret públic, amb personalitat jurídica i patrimoni propis creada a l'empara del que disposa l'article 7 de la Llei 30/1992.

Decret 50/1997, de 4 de març, de modificació del Decret 209/1993, de 31 d'agost, pel qual s'estableix l'estructura orgànica de l'organisme autònom administratiu Institut Català de la Dona i es modifiquen els decrets que el regulen i l'organització i nomenclatura de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona (DOGC núm. 2347, de 10 de març de 1997).

Decret 51/1997, de 4 de març, pel qual es regula la capacitat sancionadora en matèria d'ordenació del comerç (DOGC núm. 2347, de 10 de març de 1997).

Decret 52/1997, de 4 de març, pel qual es regula la capacitat sancionadora en matèria turística (DOGC núm. 2347, de 10 de març de 1997).

Decret 53/1997, de 4 de març, de modificació del Decret 72/1996, de 5 de març, pel qual s'estableix el règim d'ad-

missió d'alumnes en els centres docents sostinguts amb fons públics (DOGC núm. 2349, de 12 de març 1997).

S'atorga en aquest Decret una puntuació superior al criteri que consisteix a tenir germans matriculats en el centre per tal de facilitar que aquests puguin ser escolaritzats en el mateix centre docent. D'altra banda, i per tal de facilitar l'escolarització dels alumnes que vinguin de famílies nombroses, es preveu una puntuació complementària per als alumnes de famílies que tinguin aquesta condició. Es preveu, també, la necessitat que centres docents privats concertats d'educació primària puguin ser vinculats a instituts d'educació secundària, com també la possibilitat que les corporacions locals puguin assumir, en relació amb les llars d'infants, les competències que el Departament d'Ensenyament té atribuïdes pel Decret 72/1996, de 5 de març.

Decret 58/1997, de 4 de març, pel qual s'estableixen les condicions dels trasllats de les oficines de farmàcia i el procediment per a la seva autorització (DOGC núm. 2352, de 17 de març de 1997).

Es regulen els diversos tipus de trasllat: voluntari, forçós i provisional. També es preveuen diversos aspectes procedimentals: la sol·licitud; la publicitat, vistes i al·legacions; la resolució; l'acta d'obertura o posada en marxa i l'eficàcia de les resolucions.

Decret 74/1997, de 18 de març, pel qual es dicten normes en desplegament de la disposició addicional catorzena de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, segons la redacció donada per la Llei 11/1995, de 29 de setembre, en relació amb el Consorci Sanitari de Barcelona (DOGC núm. 2357, de 24 de març de 1997).

El Consorci Sanitari de Barcelona és un ens públic de caràcter associatiu constituït inicialment per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Decret 75/1997, de 18 de març, pel qual es regula el procediment de creació i modificació de les agrupacions de secretaries de jutjats de pau (DOGC núm. 2357, de 24 de març de 1997).

Decret 83/1997, d'1 d'abril, pel qual es canvia la denominació del Consorci de Promoció Turística de Catalunya per Turisme de Catalunya i se'n modifiquen els estatuts (DOGC núm. 2367, de 9 d'abril de 1997).

Decret 84/1997, d'1 d'abril, sobre la gestió del règim d'autonomia econòmica dels espais naturals de protecció especial adscrits al Departament de Medi Ambient (DOGC núm. 2367, de 9 d'abril de 1997).

La finalitat d'aquest Decret és establir un règim d'autonomia econòmica per als espais naturals de protecció especial adscrits al Departament de Medi Ambient, per tal de dotar-los d'una agilitat de gestió que repercuteixi en la millora de les seves condicions de manteniment, visita i divulgació ambiental. En tal sentit, el règim d'autonomia econòmica permet que els ingressos que tinguin els espais naturals siguin aplicats directament a un seguit de despeses corrents de caràcter urgent, sense seguir el procediment ordinari de tramitació administrativa.

Decret 97/1997, de 15 d'abril, pel qual s'estableixen determinats criteris d'aplicació de la Llei 19/1995, de 4 de juliol, de modernització de les explotacions agràries (DOGC núm. 2374, de 18 de abril de 1997).

Decret 110/1997, de 29 d'abril, pel qual es regulen els òrgans de govern i de coordinació dels centres docents privats acollits al règim de concerts educatius (DOGC núm. 2385, de 6 de maig de 1997).

Decret 108/1997, de 29 d'abril, pel qual s'estableixen els òrgans competents en la imposició de sancions i altres mesures en matèria de defensa dels consumidors i usuaris, i en l'adopció de mesures per garantir la seguretat dels productes destinats al mercat (DOGC núm. 2385, de 6 de maig de 1997).

Ordre de 7 de maig de 1997, per la qual es regula la garantia dels vehicles automòbils usats (DOGC núm. 2393, de 16 de maig de 1997).

Decret 112/1997, de 13 de maig, de modificació parcial del Decret 383/1984, de 22 de desembre, de creació de l'Institut d'Estudis Autònoms (DOGC núm. 2394, de 20 de maig de 1997).

S'introdueixen modificacions en la composició del Consell Rector del dit Institut a l'efecte de reflectir la nova organització del Departament de la Presidència.

Decret 113/1997, de 13 de maig, pel qual s'aprova la reforma dels estatuts de la Universitat de Barcelona (DOGC núm. 2394, de 20 de maig de 1997).

El Claustre d'aquesta Universitat va aprovar una reforma parcial dels seus estatuts i va autoritzar el rector a realitzar un text refós. En aquesta reforma es parteix de l'estructura en divisions que tenia el seu origen en la necessitat d'integrar els centres existents en diverses parts del territori català. Així, es distingia entre divisions territorials i divisions acadèmiques. La constitució de noves universitats (la de Lleida i la Rovira i Vir-

gili) comporta la desaparició de les antigues divisions territorials. En canvi, en la reforma s'ha optat per consolidar les divisions acadèmiques, ara simplement denominades divisions, de tal forma que ens trobem amb una estructura singular respecte a la resta d'universitats espanyoles on normalment no trobem aquest tipus d'òrgans intermedis entre els òrgans de govern central (rektorat i vicerectorats) i les facultats i departaments. Aquestes divisions són definides com «grans unitats descentralitzades de govern i de gestió administrativa, docent i de recerca, constituïdes per afinitat acadèmica». No obstant això, cal dir que no es tracta estrictament d'una descentralització, ja que aquestes unitats no són ens o subjectes públics amb personalitat jurídica diferenciada de la mateixa Universitat, sinó que són òrgans o unitats que s'integren en un únic subjecte públic que és la Universitat de Barcelona. En canvi, cal dir que sí que es preveu la possibilitat de crear entitats amb personalitat jurídica per a la prestació de serveis de contingut econòmic, que no impliquin l'exercici de potestats públiques.

Altres punts de reforma es fonamenten en l'adequació a la legislació vigent d'aspectes diversos. Així, els òrgans administratius col·legiats s'adapten a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, i es modifiquen també aspectes relatius a la seva composició i representació. També en matèria lingüística, on s'assenyala que el català és la llengua pròpia i oficial de la Universitat de Barcelona, sent utilitzades el català i el castellà com a llengües declarades oficials a Catalunya, d'acord amb les disposicions vigents.

Cal dir també que la Generalitat, en ús del seu control de legalitat, va fer-ne determinades observacions, especialment respecte al tema dels preus públics

universitaris, que van ser acollides pels òrgans competents de la Universitat de Barcelona.

Decret 123/1997, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de provisió de llocs de treball i promoció professional dels funcionaris de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2398, de 26 de maig de 1997).

Aquest Reglament és resultat de les recents modificacions legislatives en matèria de funció pública. Cal destacar com a novetats significatives la distinció entre concursos generals i concursos específics. Aquests últims són per als casos en què la convocatòria es realitza d'acord amb una descripció pròpia i individualitzada de cada lloc de treball.

Es crea l'Òrgan Tècnic de Provisió de Llocs de Treball, que tindrà com a funcions principals la de col·laborar en la realització de tasques tècniques dels processos de revisió de llocs de treball i la de formar part de juntes de mèrits i capacitats i de les comissions d'avaluació. Cal destacar també que es disposa expressament que les juntes de mèrit i capacitats i les comissions d'avaluació actuaran amb estricta independència, discrecionalitat tècnica i objectivitat i les seves propostes vincularan l'Administració, sens perjudici que aquesta pugui procedir, si escau, a la revisió de les propostes esmentades, per raons objectives i de conformitat amb el que estableix la normativa vigent i, especialment, quan es vulnerin les bases de les corresponents convocatòries. Un altre aspecte interessant és la regulació de la remoció de llocs de treball obtinguts per concurs on s'estableixen les causes i el procediment contradictori que cal seguir.

L'estructura d'aquesta normativa es realitza de la forma següent: 1. L'àmbit

d'aplicació, principis informadors i disposicions generals; 2. El concurs de mèrits i capacitats; 3. Els mèrits, les capacitats i els sistemes d'acreditació; 4. L'avaluació dels mèrits i capacitats; 5. El procés d'avaluació dels mèrits i capacitats; 6. Disposicions comunes a les juntes de mèrits i capacitats i a les comissions d'avaluació; 7. Les convocatòries; 8. El procediment i requisits per participar en les convocatòries; 9. La finalització del procediment de concurs; 10. Les discapacitats; 11. La remoció dels llocs

obtinguts per concurs; 12. La provisió de llocs de treball per lliure designació; 13. La comissió de servei i l'encàrrec de funcions; 14. La redistribució d'efectius i els trasllats interdepartamentals; 15. Les mesures i instruments de racionalització; 16. Els canvis d'adscripció de llocs de treball; 17. La provisió de llocs restringits a unitats determinades; 18. Les adscripcions provisionals; 19. La permuta de llocs de treball; 20. El reingrés al servei actiu; 21. La destinació dels funcionaris de nou ingrés.